

HAYDI

Mart-Nisan 2022

12. Sayı

Ücretsiz

İki aylık kültür ve edebiyat dergisi

HAYDİ
İki aylık kültür ve edebiyat dergisi
Mart-Nisan 2022
12. Sayı
Ücretsiz

Yayın Ekibi

Cevher Tat
Eren Sülün
Özden Selim Karadana
Yahya Altun

Editör

Eren Sülün

Genel Koordinatör

Özden Selim Karadana

Dergi Tasarımı

Cevher Tat

Kapak Görseli

Kaan Benli

İnternet Sitesi

haydidergi.com

İletişim

info@haydidergi.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz

4 Yahya Altun

Öykü

5 Gizem Kargin - Taziyyeye Giderken Düşünülmesi Gerekenler

8 Özden Selim Karadana - Mutfak Sırları

15 Cevher Tat - Goriller

17 Eren Sülün - İskandinav Bir Günün Bilançosu

20 Haydar Şahin - Boş Çerçeveler Evi

26 Aslı Ekici - Altın Renkte Beş Yıldız

28 Görkem Çolak - Son Bakış

37 Özge Öztürk - Trenler

Şiir

7 Sevda Deniz Karali - Nefes

11 Çağdaş Ekin Şişman - kara, kuru, apaçık

16 Serhat Keleş - Ayrılıklar Bayrağı

25 Serhat Keleş - Kâğıttan Surlar

Deneme

32 Duygu Göl - Yalnız Kalmış Yine Bir Gün

34 Günsu Özkarar - Sinek As

Fotoğraf

13 Ayaz Yıldız - Afyonkarahisar - Emirdağ Dağları

Resim

19 Fidan Budak

Önsöz

Yahya Altun

Elimde bir kalem masamda bir kâğıt aklımda insanlık adına söylenecek beylik sözler ve düşünceler. Oldukça romantik...

Gerçekte önümde bir klavye, karşımda bir ekran, aklımda; ne olduğu belli olmayan savruk düşünceler. Hem ben kim oluyorum da insanlık adına beylik laflar edeceğim. Kapasitem müsait değil es geç... Ama birkaç soru var aklımda:

Bizi yaşamda tutan şey nedir, şeyler nelerdir?

Zorunluluklar mı? Korkular mı? Bilinmezlik mi? Sevgi mi? Bilmiyorum.

Ama oldu da yaşamaya katlandık.

Peki ya yaşamımızda olan her şey değerli midir? Veya bir şeyin değerini belirleyen ölçüt nedir?

Bilmiyorum.

Haydi Dergi bugün 12. Sayısıyla yaşamımızda yer edinmek istiyor. Ve umarım senin için de değerlidir.

İyi okumalar.

Taziyeye Giderken Düşünülmesi Gerekenler

Öykü

Gizem Kargin

“Caddeyi yürüdük Aslı abla, şimdi n’apalım?”

“Petrol Ofisi’ne kadar ilerleyin. Turuncu büyük bir kapıdan içeri gireceksiniz.”

“Hangi siteydi abla?”

“Menekşe Evleri.” diyor. Siteyi buluyoruz.

“Abla numara kaçtı?”

“8 numara.” diyor.

“Abla kaçınıcı kattaydı?”

“4.” diyor... Beni ısrarla buraya getiren arkadaşımın telgrafla haberleşiyor-muş havası yaratarak aldığı adres aklıma kazınıyor: “Menekşe Evleri, Ziya Paşa Caddesi, Numara 8, Kat 4...”

Ev adresleri... Birtakım numaralar, isimler, köşedeki bakkallar... Ev sahibi için sıradan olan her şey benim için keşifkâr bir gözleme dönüşüyor. Şerif amca bu merdivenden indirdiler demek... Yoksa asansöre sığdırabilmişler midir? Sığdırabilmişler midir onu taşıyanlar? Ne garip... Bu saatten sonra dünyadaki hiçbir eylemin sahibi Şerif amca olamayacak. Hiçbir telefon Şerif amcadan gelemeyecek. Karar veremeyecek. Pişman olamayacak. Adım atamayacak. Özleyemeyecek. Özlemeni gideremeyecek. Gelecek zaman kipi ile Şerif amcanın bir cümlede yan yana gelmesi bile kulağa komik geliyor. Şimdi edilgenliğin, giderek küçülen ve yok olan şeylerin zamanı. Yaşam diriliği, büyümeyi, ilerlemeyi ve akışı talep ederken ölüm işe yaramazlık ve çürümeyi emrediyor.

İyice dalmışım. Silkeleniyorum. Taziyeye giderken bunları düşünmemelisin diyor vicdanım. Sonra adamın küçük toparlak göbeğini, kır saçlarını, Aslı abladan daha kısa oluşunu, ara sıra verdikleri davetleri, ne kadar da cömert davrandıklarını düşünmüyorum. Cömert adamların da ansızın göçüp gittiklerini, adamın inançlı olup olmadığını ama Tanrı’nın, ısmarlanan yemekleri sevap niyetine sayma ihtimalini düşünmüyorum. Adil olmalı, önemli olan hani özümüzdü diye hiç hiç düşünmüyorum.

Apartmanda sessiz olun uyarısı var. Yas bütün apartmana vurdu mu yahu? Yoksa gelenekselleşmiş site hayatı kuralları mı? Aslı abla kapıyı açar açmaz altın rengi bir köpek, havlamalar eşliğinde üstümüze atlıyor. Ardından sıkı sıkı sarılıyor. Belli ki kaybetmek duygusu kalanlara karşı bağlılığı artırmış. Elbette ne diyeceğimi bilemediğimden başın sağ olsun’un yerine geçmesi için daha içten sarıyorum sırtını.

Evde ilk göze çarpan odanın tepesinde dönen pervaneli sönük bir ışık. Yerlerde halı yok, altın rengi köpekten dolayı. Masanın üstünde sarılmış ucuz tütünler, yarısı bitmiş votka bardağı, o kadar. Kaloriferler yanıyor ve pencereler açılmış. Sonbahar havalarının karmaşası ölümün tazeliğiyle birleşince insan nasıl üşüyeceğini de bilemiyor.

Oturur oturmaz ne içersiniz, diye soruyor. Bir sütlü kahve, diyesim geliyor. Sonra arkadaşımın hiçbir şey istemediğini görünce vazgeçiyorum. Ellerimi bağlayıp koltuğa gömülüyorum. Küçüklük alışkanlığım hâlâ ömrünü sürdürüyor anlaşılan. Annemin misafirlikteyken gözüne bakıp "Yok toktur o, yemez." deyişini hatırlar gibiyim.

Haksızlık bu. Şerif amcayı hayatımda en fazla bir ya da iki defa görmüşümdür. O da çalıştırdıkları köfte dükkânında verdikleri rakı gecelerinden ibaret bir tanışma. Gözlerini kısar, sigarasını yandan tütürür, kalın düzgün sesiyle konuşurdu. Ona dair edindiğim sayılı bilgilerdir bunlar. Bu yüzden kimse benden yas tutmamı beklememeli. Yine de cesaretimi toplayıp mutfaktan bir fincan kahve alma hakkını kendimde göremiyorum. Oysaki en yakın akrabalar bile ölen kişiyi bir kenara bırakıp yemekten bir kaşık alır. Eğer dikkatle incellerseniz iştahla ağzını açanlara, son lokma ile ayrıntı denkleştirmenin derdine düşenlere bile şahit olabilirsiniz. Ölüm dışarıdan bakıldığında şaşırtıcı ve sarsıcı durabilir fakat dünyevi ihtiyaçlar her zaman öne geçmek için çabalar. Kişi yas tutar, vücut serum ister. Kişi yemeden içmeden kesilir, vücut direncini kaybeder. Tıpkı yeni doğmuş bir bebek gibi durmadan ilgi ister dünyada olmak.

Kahveyi en iyisi evde içerim diye düşünürken aralarında ortak dostlarından söz açıyorlar. Konuya dâhil olamadığımdan evdeki ölümün kokusunu açıkça duyabiliyorum. Gülümseyen bir fotoğraf, eskitme ahşap rafların içinde duruyor. Her yere kaybın tuhaflığı kondurulmuş. O ev artık varlık evi değil. Anmanın, özlemenin, toprağa yakınlığın evi. Havadan sudan konuşurlarken beklenmedik bir anda kocası için hazırlanan fotoğraf albümünü açıyor. Yakınlarının yazdığı birtakım yaşamsal izlere ait notlar var. Kaybetmek ne tuhaf... Hiçbir kötü anı gelmez mi aklıma, diyor. Ağlaması çoğalıyor. Kayıp bu biçimde hafifletilebilir mi? Bu hafifletme yöntemini tanıyorum. Eve bak, eskiden rakı gecelerinin kahkahalarla çoğaldığı, insandan adım atılmayan balkon, mutfak; şimdi bardaklar bomboş, yalnız bir kişi votkasını yudumluyor. Hâlâ ikramda bulunmak istiyor. Ağlamaklı sesiyle kahve var içeride kendiniz alın isterseniz, dedikçe... Bu yokluğu biliyorum. Bu tatsız tütünleri, içkileri, kendi kendine öten televizyonu... Alışkanlıklar işte, çokluk, gelen giden, ikramlar, durmayan ikramlar... Kirlilik ne güzel şeydi. Ne çok yaşattı insanı kirlilik. Bu balkonu tanıyorum. Genişçe, herkesin sığabileceği büyüklükte. En çok bu yoracak onu. Eskiden çoğaltan, kalabalık eden şeyler şimdi daha çok yalnızlığını söyleyecek.

Nefes

Şiir

Sevda Deniz Karalı

kim bilir nereye kadar yürüyeceksin
çıkarken farkında mıydın evden
pencereden uzatmış başını sarkan kedinden
dökülen o minicik veda cümlesinin

duymadığını görmedim de sanıyorsun
hâlbuki bak karşında üç tane ağaç var
bak balıklar mutlu denizde, bak bulutlar
bak yağmurlar illa ki dinecek bir gün
sana daha ne kadar susabilirim, bilmiyorum

bazı günlerin bir yere gittiği yok
zamanı mı öldürmek bu, kendimi mi
gökyüzü de olmasa nereye bakardım
sanki tüm ihtimaller dünyadan çoktan geçti.

kim bilir kime kadar yürüyeceğim.

Mutfak Sırları

Öykü

Özden Selim Karadana

Yine bir Cumartesi günü Value Restoran'a, alt katta bulunan personel kapısından giriş yapıyorum. Koridor boyunca komşu restoranların mutfaklarına açılan kapılardan birbirine karışmış yemek kokularıyla birlikte yanık yağ kokusu hâkim. Mide bulandıran kokuya alıştı artık burnum, başlardaki gibi yadırgamıyorum. Bizim kapıyı açıp alt kata, soyunma odasına iniyorum. Yıkanmış, ütülenmiş gömleklerden bedenime uygun olanı seçip, lekesiz olan önlüklerden birini bağlıyorum belime. Aynada inceliyorum kendimi detaylı bir şekilde.

Bir keresinde Bilal Bey önlüğümde leke görüp iki kat aşağı indirip, iki kat yukarı çıkartıp bu sefer de ütüsüz olanı bulmuşsun deyip iki kat aşağı indirip iki kat yukarı çıkarttığından daha temkinli yaklaşıyorum. Döner merdivenle yukarı çıkıp "arka"ya geçiyorum. Burada personelin yemek yediği, sigara içtiği alana arka diyorlar. Eski püskü bir masa, (içerideki masalara pek benzemeyen) dört sandalye ve iki tabureden oluşuyor. Köşede bulunan büyük bir delik vasıtasıyla aşağıdaki çöp kutusuna yollanan atıkların kokusu yukarı kadar geliyor. Rutubet ve sigara dumanıyla kaplı beş adımlık bir alan. Arkaya varınca samimi olduklarıma sesli, hoşlanmadıklarına kafa selamı verip doğruca içeri geçiyorum. Dün gece 04.30'du buradan çıktığımızda. Tertemiz yaptık her yeri bugüne hazırlık için. Birazdan bütün buranın baştan aşağı dağılmasına tanık olacağız önce. Sonra da tertemiz yapacağız her yeri yarına hazırlık için. Derin bir nefes alıp toplantı çemberimdeki yerimi alıyorum.

Komiler hazır olda, façamız tamam. Kusursuz çalışıp bir an önce garson olma hedefindeyiz. Garsonluk iyi. Yani komiliğe nazaran. Altında biri oluyor en azından. En altta olmak kadar kötüsü yok. Bizimkilerle birkaç dakika lafladıktan sonra garsonlar geliyor arkadan sallana sallana. Onlar da yerini alıyor çemberde. "Yakışıklı önlüğünü düzelt" ve "Aslanım bağcığın çözülmüş" gibi bir takım uyarılarından sonra Bilal Bey katılıyor aramıza. Cumartesi günü hatırlatmaları, masa dağılımları ve birtakım uyarılardan sonra göreve uğurluyor bizi. Artık servise hazırız.

Takımlar yerleştiriliyor, kuverler hazırlanıyor. İlk misafirlerin karşılanması, içecek servisi, başlangıçlar, ara sıcaklar derken mekândaki bütün masalar doluyor. Bursa sosyetesini burada yine. Bir, bir buçuk saatlik koşturmacanın ardından canlı müzik başlıyor. Açılışı her zaman "Sevme Zamanı" ile yapıyorlar. Ben de her seferinde şarkının bitişiyle ilk sigarama çıkıyorum. Arkada kimse yok. Yakıyorum sigaramı, gelen mesajlara bakıyorum telefondan. Serap (mutfak komisi) geliyor sonra, oturuyor karşıma yakıyor sigarasını telefonuna bakıyor. Bir an kafamı kaldırdığımda Serap'ın suratına kitleniyorum.

“Ne bakıyon?” diyor.

Bir şey demiyorum.

“Sana diyorum ne bakıyon?” deyip sırtıyor.

“Yanağına ne oldu?”

“Şef vurdu.” deyip sırtıyor.

Bu kız devamlı sırtıyor. İdrak etmeye çalışıyorum ama anlamıyorum. Birkaç saniye sessizlikten sonra:

“Nasıl yani?” diyebiliyorum.

“Sezar Salata hazır mı, dedi.”

Devamı gelecek diye bekliyorum ama gelmiyor.

“Ee, sen ne dedin?”

“Bir şey demedim, sırttım. O da bok mu var gülecek, dedi.”

Burası surat asanların ve homurdananların ağırlıkta olduğu bir işletmeyi ve gülenler pek hoş karşılanmazdı. Ama vurmak ne oluyordu? Ben bunları düşünürken garsonun biri; bir elinde kola, öbür elinde müşteri tabağından artan piz-zayla gelip oturuyor yanımıza. “Sigaranız bitmiş, ne oturuyunuz hâlâ?” deyince ayaklanıyoruz ikimiz birden.

Serap mutfağa ben de içeri yöneliyorum. Sağımdan solumdan geçen garsonların, komilerin hızına adapte olmam gerekiyor ama ben yavaş yavaş ilerliyorum. Garsonlardan biri tutuyor kolumdan. “Aslanım haydi! Bak bardakları boş insanların, su servisi yap.” diyor.

Yine ağır adımlarla su şişelerinin yer aldığı arka tarafa doğru ilerliyorum. Bilal Bey’in kapısının önünde duruyorum bir süre. Kapıyı tıklatıp içeri giriyorum. Birkaç saniye bakıştıktan sonra:

“Bilal Bey ben işi bırakıyorum.” diyorum.

“Hayda! Ne oldu hayırdır?” diyor.

“Bir şey olmadı. Bırakmak istiyorum ben.”

“Geç otur bakayım şöyle Serkan.” diyor Selçuk olan adımları bir türlü ezberleyemeyen Bilal.

“Oturmama gerek yok.”

“Tamam, oturma. Anlat bakayım ne sıktı canını? Her şeyi anlatabilirsin bana.”

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra:

“Süleyman Şef Serap’a vurmuş.” diyebiliyorum. Kelimeler zor çıkıyor ağızımdan, adamın yerine utanıyorum.

“Vurmuş ne demek ya? Kim söyledi sana?”

“Kim söylediye söyledi, ne fark eder?”

“Git çağır bakayım Serap’ı, konuşalım, neymiş öğrenelim. Sen sıkma canını aslanım. Ben hepinizin hakkını savunurum. Sen bara git, Bilal Bey kola istiyor de. Al kolayı geç arkaya, sigaranı iç. Yarım saat dinlen. Sinirin yatışsın. Soran, laf eden olursa Bilal Bey izin verdi de. Ben hallederim o meseleyi sen hiç merak etme.” diyor.

Mutfağa gidip Serap’a sesleniyorum. “Müdür bey seni çağırıyor.” deyince

anlam veremiyor, müdürün odasına doğru gidiyor. Ben de arkaya geçip bir sigara yakıyorum. Ne yapacak bu Bilal? Şefi işten atacak hâli yok. Uyaracak mı adamı? O da tamam yapmam bir daha mı diyecek? Üzerinden çok geçmeden Serap geliyor arkaya bir hışımla.

“Niye anlattın lan müdüre?”

“Ne demek neden anlattın ya? Hem anlatmadım. Ben işten ayrılıyorum dedim. Sordu, ısrar etti neden diye, ben de söyledim işte.”

“Sana mı düştü oğlum, manyak mısın?” deyip sırtıtıyor.

“Ben mi manyağım?”

“Oğlum adam şef. İstedğini yapar. Küfür, tokat, itme, kakma serbest mutfakta. Ben içeri geçiyorum, karışma öyle insanların işine.”

Ne olduğunu anlamadan kalakalıyorum öyle. Gidip adama bir tane de ben vur-sam hiç benlik bir hareket değil, öyle bir deneyimim de yok, dayağı yerim bir de olay çıkarttığım kalırım. Hesap sormayı, baskın olmayı beceremedim hiç. Bir sigara daha yakıp kalp atışlarımın dinmesini bekliyorum. Sigaram bitince dönen merdivenden aşağı doğru iniyorum. Arkaya gelen garsonlardan biri sesleniyor:

“Heyy, nereye len?”

“Bilal Bey izin verdi.” deyip soyunma odasına iniyorum.

Üstümdekileri kirli sepetine atıp çıkıyorum mekândan. Bir daha da uğramıyorum. Serap bir garip kızdı. Ama benim onu tanıyacak kadar vaktim olmadı.

kara, kuru, apaçık

Şiir

Çağdaş Ekin Şişman

kara ve bilhassa kuru bulutlar var.
yok şimşek, yok yağmur ya da başkası.
hava apaçık, mevsim aşikâr.
bulutların altında bir cümbüş ki sorma.
sanırsın göğe ebemkuşağı kanatlar takmışlar.
göğ uçar mıydı?
ne sanıyorsun,
aklın teşbih tanelerini bir bir çıkardım mı göğ uçmaya başladı.
ama kurulamadı hayaller şöyle geniş geniş köşelerine.
kurulamadı gökler kanatlarını, zaten ıslanmamışlardı.
çünkü dedim ya yok şimşek, yok yağmur ya da başkası.
hava apaçık, mevsim aşikâr
ne anlatıyorsun sen?

yağacak mı yağmayacak mı?
Ha bire bir gözümüz, yükseklerde de değil ha, göğe takılı.
göğ yakın mıydı?
o kadar uzun boylu değil, tam tepemizde asılı.

o tam tekmiil tedirginlikle sürececek cümbüş.
kim çok görse onu birbirine, sonra üzülürmüş.
cümbüşün üstüne başına bir kahverengi düşmüş.
evet, topraktır, biliyoruz.
tuhaf değil bu düşüş.
toprak uçar mıydı?
ne sanıyorsun,
ağaçların ayak parmaklarını bir bir saymaya kalktım mı toprak uçmaya başladı.
ama yorulmadı ağaçlar parmaklarından.
yorulmadı masallar gerçeklere, onlar birbirinin aynı.
ne anlatıyorum ben?

bu kara ve bilhassa kuru bulutlarla az mı raks ettik be.
kafamızın içinde, ha bire döndük, dolaştık ha bire. Ha bire birbirimize.
raksımız sonsuz. dönüyor. dönsün. dönüyor. dönsün.
dönüyor ayak bileklerimiz, el bileklerimiz, gerdanımız, belimiz, omzumuz.
kırılıyoruz. raksımız sonsuz. birbirimizin içine, üstüne başına siniyoruz.

sürüyor tam tekmil yerin göğün raksı.
ola ki sevdaya ise, tuhaf değil bu düşüş, tam sırası.
dur bulutların altında, tak kanatlarını göğün, bas güzelim toprağa.
nefis bir şeyler ısıyor bu kara kuru bulutların altında.
bir alev peyda cümbüşün tam ortasında
bahar mı? sen mi getirdin, burada mıydı yoksa?

bak kara bulutlara, ateşlerden atlıyor.
bahar olmalı.
bak, kuru bulutlara bak, yağıyor.
sevmektesin, bilirsin, söyle,
bu cümbüşe düşen, ahenge üşüşen de ne oluyor?
yağmur mu deniyor buna,
yoksa nefis bir şarkı mı yağıyor?
biz niye raks ediyoruz?

kara ve bilhassa kuru bulutlar.
belki ilk belki son, ama aşikâr.

hava apaçık, bahar.

Afyonkarahisar - Emirdağ Dağları

Fotoğraf

Ayaz Yıldız

Goriller

Cevher Tat

Öykü

Sokaklarda kimse yok. Önümdeki park karanlık. Geri dönmeyi düşünsem de buradan ilerlemeyi seçiyorum. Korkmazsam hiçbir şey olmaz. Fakat korkuyorum. Titrememeye, kalbimdeki çarpıntıyı bastırmaya çalışıyorum.

Parkın içine giriyorum. Keskin bir şalter sesiyle bütün şehir kararıyor. Kulelerde kuvvetli beyaz ışıklar yanıyor. Kafamı yere eğiyorum. Elimi gözlerime siper ediyorum. Bir sıcak basıyor.

Goriller farklı kulelerden bana doğru koşuyorlar. Ellerinden destek almadan, yeri sarsarak. Etrafımı sarıyorlar. Üniformasızlar. Geceleri nöbet tutarken soyduklarını duymuştum. Ancak parka giren sivillere karışmadıklarını da duymuştum. Alfa goril karşıma geçiyor. Yüzüne bakamıyorum. Ne diyeceğini düşünüp cevaplar hazırlıyorum.

“Kırmızı giymeyeceksin. Üstündeki kazağı çıkar.” diyor.

“Eve gidince değiştirsem? İçimde başka bir şey yok.” diyorum.

Beni duymuyor. Bir baş işaretiyle, yanındaki iki goril üzerime atlıyor. Kazağımı hemen çıkaracağımı söylemeye çalışıyorum. Söyleyemiyorum. Koca kıllı elleri bedenimin her yerine çarpıyor. Kazağımı çıkarıyorlar. Gövdem çizikler içinde kalıyor.

“Buradan uzaklaş, evine git.” diyor alfa goril. Baş işaretiyle, koşarak kulelere dağılıyorlar. Ellerinden destek almadan, yeri sarsarak. Işıkları kapatıyorlar. Aceleyle ayağa kalkıyorum. Her yanıma sancıyor. İnliyorum.

Yarı çıplak, çizikler içinde, titreyerek evime dönüyorum. Her yer karanlık.

Ayrılıklar Bayrağı

Şiir

Serhat Keleş

Sen dađ deđilsin, tutamazsın
Bırak gitsin
Bırak,
Ayrılıklar bayrağı,
dalgalansın yüređinde.

Kucağında tonla yara bandı,
Sırtında yara izi,
Onurlar senin, ihanetler onun olsun.

Nasılsa,
Bir satırda doğan her şey, bir satırda ölü..

Nasılsa,
Gün tanık,
Seni susatan çöl,
onu yakıp kavurur..

İskandinav Bir Günün Bilançosu

Öykü

Eren Sülün

Kafamı dağıtırm diye çıktığım yürüyüşüm başlarda iyi gelse de gitgide daha da vuran soğukla birlikte pişmanlığa dönüşüyor. Sıkıntıdan erik kurusu gibi kararıp büzüşmüş ruhum içimden çıkıp kendini arabaların önüne atıyor. Başım sağ olsun ruhum sizlere ömür. Tamam artık bugünden de hayır gelmez.

Geri dönüp aynı yoldan eve gitmek yürüyüş için tasarladığım rotayı tamamlamaktan biraz daha kısa. Ama şimdi şöyle bi durum da var geldiğim yoldaki dönerci sanki biraz garip baktı. Beni tekrar yürürken görürse denyoluğuma kesin kanaat getirebilir. Bi de bu benim fark ettiğim. Belki fark etmediğim başkaları da vardır. O yüzden kafamdaki güzergâhı yürüyüp herkese bir defa görünmüş olacağım. Boynumu kabana iyice gömüp devam ediyorum yürümeye yaşadığım bu şehre lanet ede ede.

Annem arıyor. Havaların durumundan, nasıl olduğundan falan konuşuyoruz. Elektrikçi Seyhun ölmüş babam cenazeye gitmiş. Seyhun daha 30 yoktur, diyorum. 29'muş, diyor annem. Seyhun'un yaşına gelmeme iki sene, ailemle birbirimizi anlamadan huzursuzca geçirdiğimiz yüz sene var.

Boğazım düğümleniyor. Sesimin titreyişini Seyhun'un ölümüne veriyor gibi hissiyat alıyorum annemden. Bu yüzden gizlememe gerek kalmıyor. İşime geliyor. Sizi özledim, diyemiyorum. Sizi seviyorum, diyemiyorum. Her zamanki tutukluğum... Ama sesimdeki belli belirsiz duygu değişimi bile aramızdaki iletişimi biraz güçlendiriyor. Aynı anda ortak bir acıya yönelik duygu aktarımında bulunarak az da olsa yakınlaşıyoruz. Üç hafta tatilin var, napıyosun ki orada gelseydin işte görüşmüş olurduk, diyor annem. Yok, diyorum uzak, masraf... Hem burada da işler var, falan diye bir şeyler geveleyip kapatıyorum. Mutsuzluğunuza dâhil olmaya niyetim yok demek istemiyorum. Eskiden çok öfkelenince söyledim bu gibi şeyleri onları kırmak için. Çok da orali olmadıklarını görünce bıraktım.

Japoncada "mono no aware" diye bir sözcük varmış. Belki de yoktur. Güvenilir olmayan bir kaynaktan edindim bu bilgiyi. Bir şeyin/durumun geçici olduğunu ve bu durumdan duyulan üzüntüyü anlatmak için kullanılmış. "Ailesini çok özlediği hâlde onlarlayken yaşanan mutsuzlukları deneyimlememek için onlardan uzak kalma isteği ve geçmişinde ailesiyle yaşadığı nadir de olsa iyi anıları hatırlayıp hüzünlenme durumu"nu açıklayan Türkçe bir kelime olsa hiç durmaz üstüme yapıştırır kendimi öyle tanımlardım. Ne yazık ki yok. Bu yüzden içimde tarifi olmayan bazen yüke dönüşen bir boşlukla dolaşmaya devam edeceğim.

Kadın kuaförünün önünde düğün makyajlı ve tuvaletli bir kadın sigara içi-

yor. Leigh Cheri, diyorum içimden. Belki sizin de günlük hayatta karşılaştığınız kişileri bir roman ya da öykü karakterine benzettiğiniz olmuştur. O anlardan biri. Duruşumu dikleştirip kendinden emin biri gibi devam ediyorum yürüyüşüme. Ona baktığımı fark etmeden hafif gergin bir şekilde içiyor sigarasını. Belki de organizasyonun sahibi kendisidir. Nişanlanıyordur ya da çocuğunun sünnet düğünü falandır. Bazen çok genç sandığım biri aslında öyle olmayabiliyor. Bir anda kafasını çeviriyor. Göz göze geliyoruz. Sigarasını sert bi şekilde atıp anlaşılmayan şeyler söylenerek kuaföre giriyor. Keşke geldiğim yoldan geri dönseydim. Tamam artık bugünden de hayır gelmez.

Boş Çerçeveler Evi

Öykü

Haydar Şahin

Güneş batmak üzereydi. Sirtında çantayla bütün gün turistik yapmak onu yormuştu. Bu yüzden bir apartmanın girişindeki merdivenlere oturup, birazdan içeceği yorgunluk sigarasını sarmaya başladı. İstanbul'da büyümüş biri olarak, gördüğü tüm büyük şehirler ona küçük gelirdi. Paris de bu tanımın dışında kalmıyordu. Ama Paris'in o diğer büyük şehirlerden farkı, İstanbul gibi bir türlü bitmemesiydi.

İlk gelişi değildi; sokaklarının birçoğuna anı bırakacak kadar görmüş, hatta bir süre yaşamıştı Paris'te ama aşağı yukarı senede bire denk düşen bir sıklıkta yine "Paris'i" gelirdi ve kendini burada, sokaklarda amaçsızca dolaşırken bulurdu. Arkadaşları tarafından alaya alınan bu lüks romantizm, onun için ne lüks, ne de romantik bir olaydı. Kendi dünyasından uzaklaşmak; kimsenin onu, onun da kimseyi tanımadığı bir yerde olmak, akıl sağlığının devamı için gereksinim duyduğu bir şeydi. Ve senede bir kez karşılayabildiği bu hayati önemdeki eylem için en doğru yer de Paris olurdu. Yeni bir yer görme hevesiyle çıkılan yurtdışı seyahatleri gibi değil; kendini özgürlüğün tanıdık ellerine bıraktığı, kim olduğunu hatırladığı ve mutlu biri olarak geri döndüğü kişisel psikoterapi seansları gibiydi bu gelişler onun için. Ne de olsa "Paris, her zaman iyi bir fikir"di.

Sigarasını yaktı ve çantasının izin verdiği kadarıyla arkasına yaslandı. Günün başında Montmartre'a funiküler kullanmadan çıkmak kondisyonsuz bedene fazla gelmişti. Oradan sonra zaten keyifsiz geçmişti gün fakat fazla mesele etmedi bu keyifsizliği. Çünkü zaten kafasını bugünden ziyade, bu seferki genel Paris tecrübesi kurcalıyordu. Kol kırıldığında parmaktaki kâğıt keşiği artık acıtmaz ya, onun gibi. Bugün dördüncü ve son günüydü, ama her gelişinde kendini sokakta bulduğu ilk anda başlayıp katlanarak artan, sürecin sonlarına doğru da doruğa ulaşan yaşam arzusunu hissetmiyordu hâlâ içinde. Belki de arkadaşları haklıydı: Bu romantik bir lükstü sadece. Bunu her söylediklerinde onlara "Sizin yaşınız geçmiş, ne anlarsınız." deyip onları tükenmişlikleriyle baş başa bırakır, çok da dikkate almazdı. Fakat görünen o ki kendisinden de geçmişti o yaş ve o da onlar gibi yetişkin olmuştu. Yetişkinlik, kanı artık yavaş pompalayan bir kalp demektir. Ne yaparsan yap etrafındaki yaşamı kaçırmaya yol açan, konuya Paris de el atsa çaresi olmayan bir hastalık.

Sakin sakın düşünüp sigarasını içerken, yukarıdan "Affedersiniz genç adam." diyen oldukça tok bir ses duydu. Başını kaldırıp baktı ve merdivenlerine oturduğu apartmanın birinci katından yaşlı bir adamın kendisine sesleniyor olduğunu gördü. "Buyrun Mösyö." diye karşılık verdi. "Kedilere alerjiniz var mı?" diye sordu adam. Küçük bir "garip an" sessizliğinden sonra "Hayır, yok." diyebildi. "Çok iyi.

Bilmiyorum zamanınız var mı, ama benim evle ilgili bir konuda yardıma ihtiyacım var. Eğer on beş dakikanızı bana ayırabilirseniz çok memnun olurum.” diye devam etti yaşlı adam. Hayatın kendisine sunacaklarını kucaklamak için orada olan biri olarak, hiç tanımadığı nazik bir Fransız dedesinin evini görme fikri onu cezbetti ve *“Tabii ki, memnuniyetle.”* deyip ayağa kalktı. Adam, *“Çok teşekkürler. Kapıyı açıyorum, birinci kat.”* deyip gözden kayboldu. Henüz yarısında olduğu sigarasını söndürdü ve ayağa kalkıp kapının açılmasını beklemeye başladı.

Kapının açılması –sebebini bilmediği bir şekilde- yaklaşık üç dakika sürdü. Apartmandan içeri girip merdiveni çıkmaya başladı. Dairenin kapısına geldiğinde kapının aralık bırakılmış olduğunu gördü, bekleyen kimse yoktu. Kapıyı hafifçe ittiğinde içeriden *“Girin lütfen.”* diye seslendi yaşlı adam. Salona girdiğinde, en az 85-90 yaşlarında olmasına rağmen oldukça enerjik duran, iri ve uzun boylu, iyi giyimli bir adamla karşılaştı. *“Merhaba. Ben Gaspard.”* deyip, taşıdığı bütün Fransız zarafetiyle elini uzattı. *“Deniz. Memnun oldum.”* deyip uzatılan eli sıkı. Gaspard, yabancısı olduğu bu ismi doğru telaffuz edebilmek için birkaç kez tekrarladığı sırada öyle güçlü tokalaşıyordu ki, Deniz, evle ilgili kendisinin becerip onun beceremeyeceği ne olmuş olabileceğini merak etmek zorunda kaldı.

Elleri ayrıldığında *“Bana yardım etme nezaketini göstermiş olduğunuz için teşekkür ederim.”* dedi adam. Deniz, *“Rica ederim. Size ne yaparak yardımcı olabilirim?”* diye karşılık verip salona göz atmaya başladı. En az kırk senelik olduğu her hâllerinden belli olan koltuklar, vitrinler, abajurlar, büyük yeşil yapraklı çiçeklere ev sahipliği yapan birkaç tane saksı, akustik bir piyano, odunsu bir koku ve her biri garip yerlere yatmış, kendisine umursamaz bakışlar atan dört tane kedi ilk gözüne çarpanlar oldu. *“Kabul ediyorum biraz tuhaf olabilir, ama perdelerimi yeni yıkadım ve asabilecek kadar esnek değilim artık. Sizden onları asmanızı rica edeceğim.”* Lise çağlarındayken annesi hep ona astırırdı perdeleri ve perde asma işinden hayatı boyunca nefret etmişti. Omuza alınan nemli, yapış yapış bir ağırlıkla beraber parmak uçlarına yükselmekle başlayan, ardından plastik düğmeleri kornişe teker teker geçirmekle devam edip bir türlü sona ermeyen bir işkence olarak görürdü bunu. Üstelik bazen iş bittikten sonra bir düğmeyi atladığını fark eder, ardından tekrar söküp tekrar yapmak zorunda kalırdı bütün işi. Bu, lise okuyan Deniz’in hayatındaki en katlanılmaz şeylerden biriydi. O zamanlardan binlerce kilometre ve yıllarca saat uzakta da olsa, perde asma meselesinin yakasını bırakmamış olmasına hafiften bir sempati duyarak *“Tabii ki.”* dedi.

Adam teşekkür edip perdeleri getirmek üzere evin arka odalarından birine doğru yollandığında, sararmış duvar kâğıdının üzerine asılı duran, birçok farklı renkte ve boyda içi boş çerçeveyi gördü. Daha sonra bu çerçevelerin sadece duvarda değil, boş olan neredeyse her yerde olduklarını fark etti. Sehpalarda, vitrinde, masada, pencere pervazında... Her yerde... Bütün ev irili ufaklı yüzlerce boş çerçeveye kaplıydı. Eve ilk girdiğinde bunun gözünden nasıl kaçabildiğine hayret ederek en yakınındaki çerçeveye doğru birkaç adım attı. Açık sarı renkli, standart fotoğraf boyunda bir çerçeveydi. Yere yakın kenarı, açık mavi renkteydi ve boyandığı fırçanın iziyle amatörce dalga hissiyatı verilmiş gibiy-

di. Çerçeveyi eline aldı. Normalde bir fotoğraf olması gereken yerde küçük bir el yazısıyla "Marseille, Yaz 72'. Plajda Camille'in bacağına yapışan ahtapot. Camille ağlıyor." yazılıydı. Kafası karışık bir şekilde onu yerine koyup, onun da boyandığı belli olan hemen yanındaki koyu gri-haki renkli çerçeveye yöneldi. Onun da içinde "Mont Saint-Michel, 81'. Vincent gelgitten kaçıyor. Dazine kadar ıslanmış. Charlotte kızgın; Vincent neşeli, gülüyor." yazıyordu. Çerçeveyi yerine koymak üzereydi ki, yaşlı adamın arkasından "*Çok kendine has bir oğlandı Vincent.*" diyen sesini duydu. Çerçeveyi bırakıp ona döndü. Gaspard, bir çamaşır sepeti olmak için haddinden fazla şık görünen, ahşaptan oyma bir çamaşır sepetiyle salona gelmiş kendisini seyrediyordu. Soymak için evine girdiği kişiyle, iş üzerindeyken salonda karşılaşmış bir hırsız gibi hissetti. Çerçevesel gizlenmeye çalışılmamıştı sonuçta, ama nedense birinin özel alanına girmiş ve yakalanmış gibi hissediyordu. Normal insanlar çerçevelerin içine fotoğraf koyarlardı çünkü. Bu durumu şahsi yapan başka bir şey var gibiydi.

"*Kendisi oğlumdur.*" deyip sepeti ona uzattı. Deniz sepeti alıp kornişin tam altına konumlandırılmış merdivene doğru ilerlerken, Gaspard'ın "*Asla durduramazdık. Kafasına ne eserse onu yapardı. Hayattan keyif almasını bilirdi. Bunu bilmekten ziyade, hayata zaten onu yaşamaya gelmiş gibi bir hâli vardı. Beş yaşındayken de öyleydi, öldüğü güne kadar da öyle kaldı.*" diye anlatmaya devam etmesiyle, önce oğlunu kaybetmiş bir babaya ne diyeceğini bilemedi; ardından da çerçeveleri kurcalayarak yanlış bir şey yapmamış olduğunu anlayıp rahatladı. Ölüme tepki veremeyen insanlardandı Deniz. "Başın sağ olsun" demeyi insani bulmazdı. Durup dururken insanlara acılarını hatırlatmanın kabul edilebilir bir tarafı yoktu onun için. Hayat -kısa bir süreliğine de olsa- birinin suratındaki hüznün sebebi olmanın yükünü taşıyacak kadar uzun değildi.

Perdeyi sepetten çıkarıp omzuna attı ve merdiveni tırmanmaya başladı. Gaspard da yakındaki bir taburenin üzerine oturdu. Deniz, ilk birkaç düğmeyi geçirdikten sonra artık bir şey söylemesi gerektiğini hissetti: Ölüm bilgisinden sonraki sessizlik fazla uzamıştı. Tam o sırada Gaspard "*Doktordu. Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılmıştı, savaş bölgelerinde çalışıyordu.*" diyerek Deniz'in üstündeki baskıyı aldı. "*Duymuştum onları. Çok ilham verici buluyorum yaptıkları şeyi.*" Gaspard yanıt vermedi. "*Orada mı kaybettiniz oğlunuzu Gaspard?*" / "*Evet. Altı yıl oldu.*" / "*Üzıldüm.*" diyebilirdi sadece ve içinden, bu iğrenç yanıt verdiği için kendine sinirlendi. "*Hayat devam ediyor, ha?*" deyip gülümsedi Gaspard. Deniz, Vincent'in yaşama arzusunun acaba babasından mı geliyor olduğunu düşündü. Çünkü bir babanın oğlunun ölümünden bahsedildiğinde verdiği tepkinin bir gülümseme olması, her ne kadar aydın kesimden olsa da, hamuru Anadolu kültürüyle yoğrulmuş biri için yargılanması ve hüküm verilmesi gereken bir olaydı.

"*Camille de kızınız mı?*" Konuyu değiştirmek için sorduğu bu basit soru, hâli hazırda sessizliğin hüküm sürdüğü salona bir katman sessizlik daha döşedi. Deniz'in yanıt alamadığı için dönüp Gaspard'a bakmasını "makul" kılacak kadar bir süre sonra, "*Evet.*" dedi Gaspard. Fakat bu 'evet' ağızdan öyle bir çıkıp, ortadaki dingin sessizliğin üzerine öyle bir düşüp, öyle bir su taşırmıştı ki, Deniz Ca-

mille'in de Gaspard için bir acı olduğunu anladı. Başka soru sormadı. Gaspard da anlatmadı.

Perdeyi bitirip sepetten güneşliği aldı, onu takmaya başladı. *"Peki Gaspard,"* diye söze girdiğinde kısa bir es verip, içinden engelleyemediği merakı için kendine küfür etti ve *"Çerçeveler boş, değil mi?"* gibi saçma bir şekilde sözünü bitirdi. Soruyu daha normal sormayı planlamıştı ama sonra Gaspard'ın çerçevelerin boş olduğunun farkında olmayabileceğini düşünüp, sorusunu cümlenin yarısından sonra ona göre yumuşatmaya kalkınca böyle bir cümle çıkmıştı ağzından. *"Öyle görünüyorlar, evet."* deyip güldü Gaspard. Gülümsemeyle karşılık verdi Deniz: *"Demek farkındasınız, bu iyi. Peki neden boşlar?"* *"Şöyle ki; Charlotte -karım- da öldükten sonra, yani artık kimsem kalmadığında, taşınmaya karar verdim."* dedi Gaspard. *"Başka seçeneğim yoktu. Hem ev çok büyüktü benim için, hem de koca bir otuz beş sene geçirmiştin orada... Evin içinde attığım her adımda hatırladığım bir şeyler olması, yaşamama engel oluyordu. Terk ettim ben de orayı."* Deniz işini bitirmiş, bütün dikkatiyle, çok iyi bildiği; belki de hayatta en iyi bildiği şeyi anlattığı her mimiğinden ve her göz temasından anlaşılacak yaşlı adamı dinlemeye başlamıştı. Dura dura, yaşaya yaşaya anlatıyordu Gaspard. Kurduğu her cümlede gözünde bir öncekinden farklı yeni bir renk doğuyor, ışıklar yanıp sönüyor gibiydi. *"Taşınırken bütün fotoğraflarımızı bir kutuya koymuştum fakat taşınma esnasında bir şekilde kayboldular. Çok aradım, hatta taşıma şirketine dava bile açtım ve kazandım, ama sonuçta fotoğraflar geri gelmedi. Sahip olduklarımın hepsi, bütün yaşamım, anılarım, ailem kayboldu. Hayat, bir kere daha bana verdiğini benden aldı. Ama onun kazanmasına bu yaşıma kadar izin vermemiştim, bundan sonra da veremezdim. Ben de fotoğrafların her biri için bir çerçeve alıp, bana o anı hatırlatacak renklere boyamaya ve içine o karede ne olduğunu yazmaya karar verdim. Sonuçta hâlâ hafızamdalardı, değil mi? Bunu yapabiliyordum. Kaybolanların hepsini bu şekilde tamamlayınca, fotoğrafı olmayan ama hatırımda olan her anım için bir çerçeveye yapmaya karar verdim. Ve işte... Artık her şeye sahibim. Bütün yaşamım dokunabileceğim kadar yakın ve artık sadece buralardan gideceğim günü bekliyorum."*

Gaspard anlatmayı bitirip hafif tebessümle *"İşte böyle..."* dercesine bir jest yaptığında, Deniz yolu böyle biriyle kesiştiği için kendini çok şanslı hissetmekle meşguldü. Gaspard öyle dirayetliydi ki, Deniz'in ona ve anlattığı kayıplara üzülmeye fırsatı olmadı. Zaten üzülmek, kendisinin belki de hiç olamayacağı kadar saygıyı hak eden, böylesine güçlü birine karşı yapılabilecek en büyük saygısızlık olurdu. Hayata karşı duyulan tutkunun, yaşanan hayatın niteliğiyle ya da yetişkinlikle bir ilgisi olmadığını kanıtıyordu karşısında oturan adam. Kalbinin daha hızlı pompaladığını hissediyordu.

İşini bitirdiğini gören Gaspard *"O hâlde artık sizi daha fazla meşgul etmeye yim. Yardımınız için teşekkür ederim."* dedi ve az buçuk hatırladığı isme benzeyen sesler çıkararak Deniz'in adını söylemeye çalıştı. *"Sizi tanıdığımı çok memnun oldum Gaspard. Hoşçakalın."* diyerek kapıya yöneldi. Kapıyı tam açtığında Gaspard *"Bir dakika!"* deyip içeri gitti. Bir çekmecenin açılıp kapanma sesinin ardından,

Gaspard elinde boyanmamış boş bir çerçeveye geri geldi. Çerçeveyi Deniz'e uzatarak *"Yardımanız için teşekkür maiyetinde... Lütfen alın."* dedi. Deniz, gözlerinin kendisini ele verdiğiinden bir haber, belli etmemeye çalıştığı yoğun bir sevinç yaşayarak Gaspard'a teşekkür etti ve elini sıkarak oradan ayrıldı.

Apartmanın kapısını açtığında, gireli henüz on beş dakika bile olmamasına rağmen havanın iyice kararmış olduğunu gördü. Yarıda kestiği sigarasını tamamlama isteğiyle yine aynı basamağa oturdu ve bir sigara sarıp yaktı. Paris'ten beklediği şeyi yine almış ve ruhunun dolmuş olduğunu hissetmekte olan bir insan olarak içtiği sigarasının yarısına geldiğinde, çantasına henüz koymadığı, basamağın üzerinde yanında duran çerçeveye göz göze geldi. Aklına gelen tatlı bir fikrin peşinden giderek çantasından kalemını çıkardı ve çerçevenin içine şöyle yazdı: *"Paris, 17'. Gaspard'ın boş çerçeveler evi. Gaspard huzurlu. Perdelerini kendisi asamıyor ve buralardan gideceği günü bekliyor."*

Kâğıttan Surlar

Şiir

Serhat Keleş

Duyuluyor yankısı ,
Başladı kuşatması özleminin,
surlarını,
kâğıttan inşa ettiğini unutma...

Çarpışmanın kolayına geldi,
Kapkara bir tablo bu,
Gökyüzünün rengi yukarıda...

Unutmak, hatırlamanın kardeşi...
Bir gün unutmak lazım gelir,
onu,
önce hatırlamakla başla...

Mesela,
Boynuma sarılmak için, parmak uçlarında yükselirdi...

Altın Renkte Beş Yıldız

Öykü

Aslı Ekici

Bugün uzun zamandır görüşmediğim bir arkadaşım ile buluştum. Uzun zamandır görüşemiyorduk. Adı üstünde. Onunla buluştuğumuza inanmam zaman aldı. Evrendeki mevcudiyetini unutmuşum. Bacağının ve kollarının nereye kadar uzanabildiğini, konuşurken yüzünde sıklıkla beliren ifadeleri, gülerken değişen postürünü silmişim aklımdan. Şimdi oradaydı ve unuttuğum şeyler hiç değişmemişti. Beni özlediğini söylemedi. Özlemesem zaten görüşmezdik diye düşünüp tekrar altını çizmeye gerek duymamış olabilir.

Çok fazla şeyden konuştuk. Kesik kesik birbirine eklemlenen çok fazla şey. Diyalogların parçalı yapısı, konuştuklarımızın hiçbirinin aklımda kalmamasına neden oldu. Tek bir şey dışında. O şey, neden çok uzun zamandır görüşmediğimizin açıklamasını yapıyor gibiydi. "İstediğim tek şey çalışmak, bu şehirde gezmek benim için lüks ve bunu yakın arkadaşşıma bir türlü anlatamıyorum." Yakın arkadaşşı ben değildim. Benimle hiç alakası yokmuş gibi görünen bu cümle ona dair aklımda kalan tek gerçeklik. Hatta bu tüm gerçeklerin ötesinde bir gerçeklik. Zamanla yayılmış onu ele geçirme kudretine sahip bir arzu, istediğim tek şey çalışmak. Çalışmak. Çalışmak. Çalışmak. Çok çalışacağım. Bu, ilkokuldaki çalışma masamın üzerine yapıştırdığım gazeteden çıkan bir çıkartmaydı. Beyaz üzerine altın harflerle yazılmış. Altında aynı renkten beş yıldız. Bugün çok çalışacağım. Ona çok uzun süre bakıyordum, kutsal bir şeymiş gibi. Zamanla köşelerinden aşınmaya başladığında bile kaybetmemişti kutsallığını. Masanın dışa dönük yüzünde, altında ayakların çıkması için yapılan boşluğun olduğu tahtanın tam ortasında. Öyle ki, ona bakmak benim için masaya oturmadığım zamanlarda mümkündü. Divanda uzanırken veya halının üzerinde yatıp yuvarlanırken. Yine de oturma odasının içinde ne yapıyor olursam olayım ki tüm günümüz o odada geçerdi çünkü yatak odalarımız yalnızca yatak ve dolabın sığabileceği büyüklükteydi. Yazı hep benimleydi, çok çalışacağım. Gözüm hep ondaydı. O evden taşındığımızda, masa artık bizimle gelmeyecekti. Çok çalışacağım yazısına artık bakamayacak olmanın verdiği acı 12 yaşındaki zihnimin bir yerinde kazılı duruyor.

Bugün, o masanın nerede olduğunu merak ettim. Ve annemi arayıp masanın nerede olduğunu sordum. Bana kızdı. Saçma sapan şeylere takıldığımı söyledi. Bunu bana sıklıkla söyler. Arkadaşıma, aşırılıklarımızın bizi biz yaptığını söyledim. Kim ne derse desin onlardan vazgeçmememiz gerektiğini savundum. Hep böyle miydin, diye sordum, hep çok mu çalışırdın? Hep, dedi. Ve bana çocukluğuna dair bir anı anlattı. Evlerinde masa olmadığı için hep yerde minderin üstünde

ödev yapıyormuş. Ortaokulu bitirdiğinde 12 yaşındayken babası eve bir çalışma masası getirmiş. O gün tek göz odalarında o masayı gördüğünde dünyanın en mutlu insanı olmuş. Babası büyük bir gururla demiş ki: “Bak sana tertemiz bir masa getirdim, bana geldiğinde yepyenydi. Yalnız şuradaki daha açık olan yerde bir etiket vardı, o biraz pisti. Onu kazıdım tertemiz oldu.” O masanın üzerinde gecesini gündüzünü geçirmiş. Çok çalışmış, hâlâ evlerinde duruyormuş. Baktıkça içi cız ediyormuş. Ondan ayrılırken içim cız etti. Sanırım onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğimden.

Son Bakış

Öykü

Görkem Çolak

Unutulmuş zamandan kalma anıların, insanın kemiklerini, gelecek panosuna tutturulmuş hayallerden daha fazla ısıttığı vakitler vardır. Bu dönemler –bir *dönem* olmaları umulur– kâh ekonomik buhran günleri olarak anılır, kâh *orta yaş* titriyle. Günün sonunda, hele ki ömrü beklemekler kümesine dönmüşse, şu geçmişin bacası da neden tütüyor, diye sormayabilir insan. Ölüm de kendini hatırlatacak denli civarda değilse, sahne gece yarısı haberlerindedir. Onlar da sebepleri değil, muğlak sonuçları sunmada epey mahirdir. (Misal bu ya, bıçaklandığını öğrendiğin K.N.’nin hikâyesine kulak verirken, K.N. monitörde bir grafik olmaktan çıkar ve aklında ikamet etmeye başlar. Dününü, yarınını bilmek istersin. Oysa kulağına yalnızca kısaltmalar, hapis istemleri ve siren sesleri boca ettikleri vakit ambale olur, su kaynatırsın. Alan meftun kalır, satan memnun.) Senelerini ve sinir sistemini televizyona hibe ettiği ve yetmişinci yaşını doldurduğu hâlde, bir ortaokul öğrencisini kışkırtacak kadar keskin dikkatliydi Memduh Bey. Gördüğü sıradanlıklar ona disko topu gibi alacalı gözükürdü. Oysa bu yaşında tüm duyu kanallarının körelmesi, tüm dünyayı ezberlemesi ve bu ezbere göre yaşaması beklenirdi.

Seyrek saçlarından el bileklerindeki kıvrır kıvrır kıllarına kadar bembeyaz olmuş Memduh Bey, kılığıyla uzak şehirlerin kartpostallarını andırıyordu. Göze yabancı fakat elinizin altında, zararsızdı. Şakaklarında belli belirsiz lekeler seçiliyordu. Geri Dönüşüm Merkezi’nin girişinde alelacele sardığı sigarasına asılırken, yine şu mobesevari dikkatinden muzdaripti. Geri Dönüşüm’ün karşı hizasındaki tepeye kurulmuş çimento fabrikasının farklı geometrik şekillere bürünmüş binaları, sanki geçen hafta dikilmişler gibi Memduh Bey’in gözünü alıyordu.

İhtiyacı yoktu bu ultra dikkate, işin doğrusu. Mesleği dikkat gerektirmiyordu. Arşınladığı sokakların öyküsünü öğrenmek yahut varlığının anlamını deşifre etmek gibi ulvi maksatlarla ise oldu olası işi yoktu. Dolayısıyla, bu dikkatini ne mesleğine ne de politik teorilere adayamazdı. Kaldı ki, entelektüel arayışlarda olduğunu iddia eden pek çoklarının, yalnızca *seçkin* zümreden istifade etmek adına poz kestiği kanaatindeydi. Altmış senedir, çıraklıktan ustalığa dirsek çürüttüğü sahaf dükkânına ayak basan sahte entelektüelleri fıldır fıldır gözlerinden tanırdı. Öte yandan, onun işi kitapları satmaktı, okumak değil. Kitaplarla ve *fâideli* kuramlarla arayı açtıkça işini daha da sevdi. Depo hâline getirdiği evinin duvarlarını boydan boya işgal etmiş kitaplar, Memduh Bey’in mantığında sabun kolilerinden farksızdı.

Ufukta seçilen fabrika binalarında doğalgaz boruları kılcal damarlarını, hararetle tüten baca ise derin soluklar veren bir burnu andırıyor, bu teferruat-

lar adamın sabrını iyice sınıyordu. Üstüne, bacanın dumanından Endüstri Devrimi'ne uzanan Zihni Sınır paradigmaları duymak istemezdi. Yüzünü başka yana dönse, gözüne ilişen sokağa atılmış kirli bir işçi eldiveni ya da bir zigon sehpa aklına saplanacak, onu, senesini dahi unuttuğu fersude anılara götürecekti. Kendi dikkatinden kaçamıyordu. Bu hüneri bir işe yarasın diye hatıralarıyla hissî bir bağ kurmayı çok defa denedi, beceremedi. Anıları da belleğini işgal ve meşgul eden sabun kolileriydi. Mucizevi dikkati ise Memduh Bey'in hiçbir hissiyatıyla kaynaştıramadığı ve sırtından atamadığı bir kamburdu. Ne eksikti, ne fazla.

Geri Dönüşüm'ün heybetli girişinin önünde sigarasını bitirmiş, etrafı gözlerken Memduh Bey'in kulağı, içeride çalışan kamyonlardaydı. Envaiçeşit materyal Geri Dönüşüm'ün bucaksız asfaltına istif ediliyordu. Kalfalar şoförlere, ustalar dozer operatörlerine seslerini duyurmak adına yırtınıyor, kamyonların gürültüsü ekskavatörlerin geri vites ikazına karışıyordu.

Kâh on beş günde, kâh ayda bir buraya uğrayan Memduh Bey'in, tanesi yüzlerce lira değerindeki kitapları geri dönüştürülmek üzereyken yaka paça yakalamışlığı çoktu. Yazarından imzalı ünlü romanlardan tam takım ansiklopedilere, coffee table book'lardan yaprakları sararmış ders kitaplarına kadar bir dünya ürünü Geri Dönüşüm'de bulmuş, birçoğunu da aynı hafta içinde satmıştı.

Sadece burasıyla da kalmıyordu Memduh Bey'in güzergâhı. Yeni atanmış Milli Eğitim müdürlerine yaranmak için okul müdürleri birkaç yılda bir kütüphanelerini baştan diziyor, oradan ıskartaya çıkan kitaplar ise bazen Memduh Bey'in, bazense nasıpli meslektaşlarının raf mankenleri oluyordu. Bu tip keşiflere çıkan kitapçılar çoğunlukla belliydi, Geri Dönüşüm'ün çevresinde dolanan esnaf takımı da birbirini iyiden iyiye tanıyordu. Sahafçılar Çarşısı'ndan komşusu Güral Bey, tesisin önünde volta atmaktan bitkin düşmüş hâlde Memduh Bey'e laf attı.

— Doktorum n'aptın?

Kimse sebebini tam bilmediği hâlde, Memduh Bey'e çarşı esnafı arasında Doktor unvanıyla sesleniyorlardı. Gözleri, fabrikanın ve yöresine konumlanmış balkonsuz konutların esaretindeki Memduh Bey, Güral'ın selamına can simidi bulmuş gibi sarıldı. Gözlerinin ona dayatıp durduğu nüanslardan illallah etmişti. İşin kötüsü, adamcağızın kendi dikkatinden neler çektiğini bilen bir meslektaş dahi yoktu.

— Ne yapalım Güral'ım, kaç saat oldu bekliyoruz. Mevzu bu sefer fazla uzadı.

— Bir şefin çıkışını vermişler herhalde. Şefin oğluyla bizimki aynı sınıfta ya, benimkinden öğrendim ben de.

— Yapma ya. Bir şef işten çıktı diye bu kadar aksama olur mu ki?

— O kadarını bilemem. Belki işin içinde iş vardır. Buradan çıkışta mâni yoksa, çocuklarla paça içmeye gidelim dedik, gelsene.

— Ganimete o kadar güveniyorsun yani.

Hırıltıyla kıkırdaştılar. Güral cebinden Samsun paketini çıkarttı, doktora uzattı, Memduh Bey eliyle geri çevirdi. Kafa sallastılar, Güral bir tane yaktı.

— Yok be doktorum, nerede bizde o şans. İt gibi titriyoruz şurada, maksat

kemiklerimiz ısınsın.

— Vallahi sorma. Bilseydim atıştırılmalık bir şeyler atardım arabaya. İki günlük acemi gibi tiğteber kaldık.

Memduh Bey, Güral'la laflarken göz kontağı kurmaktan bunaldığı anlarda etrafa bakınıyor, fabrika manzarasına dalıyordu.

— Acemi deme doktor bana. Hiç deme!

— Hayır olsun, nedir?

— Bendeki kalfayı biliyorsun.

— Tıfıl, değil mi?

— Yaşa. Pazartesi günü geldi karşıma. Suratı bir görsen, peeeh! Sirke satıyor.

— Şuna bak hele, neymiş meselesi?

— Kaç zamandır bir hâlleri vardı da... Delikanlı işte, biliyorsun. Aha, dedim, iki güzel laf ettik de götü arşı buldu, zam isteyecek.

— Bak şuna. Öyle miymiş?

Memduh Bey'in gözleri, fabrikanın gözetleme kulelerini andıran binasıyla Güral arasında daha sık mekik dokumaya başladı.

— Keşke öyle olsa. Sen tut, ikidir görüştüğün kızın peşinden beyaz işine...

Güral konuşurken Memduh olduğu köşede yalpaladı, sarılacak bir dal aradı. "Memduh Abi!" diye hışımla koluna girdi Güral. Bağırışı duyan üç, beş kişi başlarına toplasınca kadar anca birkaç kelime konuşabildiler.

— Gözüm takıldı oğlum! Gözüm takıldı!

— O ne demek abi?! Nasıl gözün takıldı? Gözün mü karardı?

— Kararmadı oğlum, kararmadı işte. Tek bi' şey görüyorum, o da dondu kaldı. Takıldı!

Hakikaten Memduh'un gözleri, deklanşörüne bastıkça farklı Umre fotoğraflarını gösteren oyuncak fotoğraf makinesinin vizörüne sıkışmış gibi tek bir kareyi görüyordu.

— Ne var abi önünde? Ne var?

— Şu fabrika yok mu, karşıımızdaki?

— Ee abi?

— O kaldı oğlum gözümün önünde. Ambulans mambulans yok mu, birilerini çağırın, bir şey yapın!

Memduh'un kalp atışları hızlanmış ve umarsızlıktan elleri şiddetle titremeye başlamıştı. Geri Dönüşüm'ün avlusundan gelen gürültü ise pik yapmış, kulağının dibindeki Güral bile Memduh'u güç duyar olmuştu.

— Aradık abi, az dayan, birazdan buradalar.

Güral bu lafları ettiği sırada elini kulağına götürdü, yanı başlarındaki ufak kalabalıktan sükûnetle ambulansı aramalarını istedi. Bu sırada Memduh'un gözünün önündeki manzarada tüy dahi kıvıldamıyor, çerçevenin içindeki hayat vakumlanmış gibi gözüküyordu.

Gözleri nihayet ait olduğu dünyayı görmeye başladığında ki hastanede geçirdiği birkaç saat içinde kavuşmuştu özgürlüğe, yüreğine dolan sevinçle az kalsın kanatlanacaktı Memduh Bey. Ne ambulansa tek başına binmesinin ağırlığı kalmıştı aklında, ne de onu bu duyulmadık hâle sokan hastalığın ne olduğu merakı. Doktoru, usulü gereğince Memduh Bey'e yaşadığı vaziyeti açıkladı. Daha doğrusu, uzun süre aç kalmasından dolayı düşmüş tansiyonu ve muayenesi hayli aksamış gözleri ile ilgili teknik terimlerle bezeli sözler etti. Akabinde müsaadesini istedi, Memduh Bey'in kendisini pek dinlemediğinin idrakindeydi. Oh be, diye düşündü Memduh Bey, dünya varmış.

Evine döndüğü ve istirahatle geçirdiği birkaç günün ardından, (damatları ve torunlarına kadar) maaile toplandıkları bir akşam, Memduh Bey için en iyisinin emekli olmak ve aklını meşgul edecek daha renkli meşgaleler bulmak olduğuna kanaat getirdiler. Birkaç seneden bu yana, ilerleyen yaşından ötürü adamcağızın canhıraş çalışmasından endişe duyuyor, fakat bu kaygıyı mırıltı şiddetinde dile getiriyorlardı. Ne ki, emeklilik zamanının geldiğini hep birlikte anlamaları için bu denli mesnetli bir gösterge de kolay bulunmazdı.

Memduh Bey'in dükkânında ve evinde depolanmış yüzlerce kitabı, iki oğlu ve bir damadı el birliğiyle eskicinin birine sattılar. Elllerine geçen parayı tamamlayıp, Memduh Bey'e torununun bilgiç tavsiyesiyle bir Nintendo Switch aldılar ve içine sayısız video oyunu depoladılar. Oyunlar, torunun gustosuna göre seçildi. Memduh Bey'in gözünün *takıldığı* gün onu ambulansa bir başına uğurlayan Güral ve öteki kitapçılar, Geri Dönüşüm'de sahiden iyi para edecek kitaplara rastladılar. Ganimetleri, Doktor'u satmalarına değmişti. Ne ki, vicdanlarına yenik düştüler ve o gün kazandıkları parayı ittifakla seçtikleri bir hayır kurumuna bağışladılar. Parayı bağışladıktan birkaç sene sonra, güvendikleri hayır kurumunun esasen üçkâğıtçı olduğu haberi, ana akım medyada kendine geniş yer buldu. Memduh Bey'in gözlerinin takıldığı fabrikayı da Ortadoğulu iş adamlarına sattılar ve yıktılar. Sahafçılar Çarşısı'nın Doktor'u Memduh Bey, anılara ve anıların ona dayattıklarına zerre kıymet vermemekle ne kadar haklı olduğunu cümle aleme sessiz sedasız ispat etti. Gözünüzü vizöre yasladığınızda Umre'den manzaralar seyrettiğiniz fotoğraf makineleriye epeydir ortalarda gözüküyor. Muhtemel ki, artık onlardan pek üretmiyorlar.

Yalnız Kalmış Yine Bir Gün

Deneme

Duygu Göl

Yine aynı şeyler başladı, yine aynı şekilde hissetmeye başladım. Neredeyim, kimlerle ve ne yapıyorum? Bu durum ne kadar süre devam edecek? Akla takmalar, uyanıp ağlamalar, uyumadan önce ağlamalar... Süregelen ve döngü içerisinde olan bir süreç... Düzeltilecek şeyler var mı? Vardır elbet ancak bu gücü kendimde bulamıyorum. Sondaymışım gibi hissediyorum. Evet, bir şeyler bitecek ben kendimle baş başa kalacağım. Başka kimse olmayacak, tabii bu olabilir.

Yalnızlığı severdim ancak artık böyle değil. Yalnız olmak beni korkutuyor. Yaş aldığım için midir? Bilmem. Yaş aldıkça yaşa bağlı ölüme daha da yakınlaştığım için midir? Bilmem. Evet, artık yalnız olmak istemiyorum. Yok hayır bu tam anlamıyla herkes çevremde olsun demek değil. Herkesi kabul edemem ki. Etmemeliyim de zaten, değil mi? Herkesi nasıl sevebilirim ya da herkes beni nasıl sevebilir ki zaten? Hayır, bu mümkün değil. Bazı günler oluyor hatta evet bazı geceler, daha da kısıtlamak gerekirse bazı saatler, sürekli düşünce alemimde olduğum, dış dünyanın bana ulaşamadığı ya da benim ulaşmasına izin vermediğim yani kendimi kapattığım zamanlar. Suratım asık, kimseyi dinlemiyorum. Belki de kimse kendini açıklamak istemiyordur zaten. Üzerine düşünmedim ama işte

öyle zamanlar oluyor ki zihnim tüm kapılarını kapatıyor her şeye. Kendi kendime kalıyorum. Bu nerede olabilir? İş yerinde, evde, sokakta, metroda... Aslında genel anlamda odamda. Odam benim konfor alanım. Bazı kişiler de öyle, konfor alanlarım. Onlar benim yanımda benim hissettiğim kadar huzurlu ya da mutlu mudur bilmiyorum, sormak lazım. Gerçi sorduğumuzda ne zaman doğru yanıt alıyoruz ki? Herkes öğrenmiş zaten karşısındakine nasıl davranması gerektiğini, nasıl karşı tarafı mutlu etmesi gerektiğini, nasıl süslü cümleler kuracağını. İnsanlardan bu özelliği almak çok zor. Kendim böyle değil miyim? Kendim de böyleyim. Acaba bu tam olarak yalnız kalma korkusuna mı bağlanıyor? Eskiden daha çok takardım mesela dış ortamdaki tavırları ancak kendime toz kondurmazdım. Bu büyüdükçe değişti.

Kendime toz kondurmama hâlim değişti. Hala çevremi yargılayabiliyorum ama en önemlisi kendimi de yargılayabiliyorum. Bu durumdan memnunum, gerçekten öyle. Diğer türlü kendim ile nasıl iletişim kurabilirim ki? Kendimi hep üstten görerek mi? Böyle olduğunda kendimle iletişim kurma hâli oluyor mu ki? Sanmam. Herkesin "Yeter!" noktası vardır elbet, bana da oluyor. Bu aralar sık sık oluyor. En büyük etmen ne? Düşünmem lazım. O kadar çok etmen var ki. Kendime nasıl olumlu davranabilirim inanın bilmiyorum. Zaman gösterecek, yaş alıyorum.

Sinek As

Günsu Özkarar

Deneme

Beşiktaş'ta bir evin tavanına konmuşum. Bir iki saate dinlenip çıkarım dedim ama hava bir anda o kadar soğudu ki kaldım burada böyle... Kaç saat, kaç gün geçti bilmiyorum. Eve birileri girip çıkıyor devamlı. Ama esas üç kişiler. Fatko diye seslendikleri esmer, zayıf bir çocuk var. Beni birkaç kere öldürmek istedi ama boyu yetmedi. Bir de işte prenses adında bir kız var. O "Öldürmeyin," dedi, "çıkar." Düşüncemi okumuş. Düşüncemi okuyunca ben de onu anlamaya karar verdim. Bir sinek nasıl karar verirmiş demeyin. Asıl sinekler alır önemli kararları. Ben de o prenses isimli kızın odasına gitme kararı aldım. O da odasından çıkmıyor bir süredir... İkimiz de hapisiz şimdi. Ben tavana konmuşum, O yatağa... O bana bakıyor, ben O'na... Aramızdaki ilk diyalogu kimin başlatacağını bekler gibiyiz. Ya da ben bekliyorum bunu sadece, o unutmuş da olabilir beni. Günlerdir hiç kıpırdamadığıma göre duvardaki bir leke sanmaya başladı beni kim bilir... Saatler geçiyor, odasına bir Fatko giriyor, bir sarışın çocuk. Sarışın çocuk evin diğer elemanı. O girip hızlı çıkıyor. Fatko daha kısa. Ama Fatko'dan sonra değil de sarışın çocuktan sonra bizim kız biraz sersemleşiyor nedense... Doğruluyor, başlıyor saçlarını taramaya... Sonra yine uyuyor, uyanıyor, saatlerce aynı döngü. Bir gün başlıyor konuşmaya, sanki ben yokmuşumcasına... Ben siyah bir lekeyim ya o sırada, tam bana doğru "Ah!" diyor...

"İnsanlar beni çok güzel buluyor. Erkekler etrafımda pervane. Oysa ben bundan çok yoruluyorum. Özgürce birşeyler yapmak istiyor ama yapamıyorum. Hepsi beni sağdan soldan çekiştiriyor, nedenini anlamıyorum. Mesela şu odadan çekip gitmek istiyorum ve bambaşka bir eve geçmek. Ama aileme nasıl açıklarım bilmiyorum. Ailelere nasıl açıklanır böyle şeyler? Hep sıkıntı işte bunlar. Bir yola girdim bir kere ve de hiç düşünmeden. Öyle balıklama daldım. Sonra tıkıldım kaldım burada, oysa bana ait değil ki burası. Mutlu değilim ki burada. Olsam ne iyi olurdu ama değilim. Seçimlerimizin esiri olmamak mümkün mü? Ya da en baştan alalım. Nasıl yaptım bu seçimleri? Nasıl geldim bu eve? Bu arkadaşlıklar nasıl geldi başıma? Bazen böyle bir örgünün ipi gibi hissediyorum, üstümden tüm olaylar ilmik ilmik örülmüş, ben nerede başladığımızı unutmuş oluyorum. Ben kendi ailemi seçmedim ki... Ama değiştiremeyince onlara bir şeyleri kanıtlamak istercesine bu insanları arkadaş edindim ve şimdi de en yakınımda onlar var, kurtulamıyorum. Adeta bir sinek kadar lüzumsuz hissediyorum kendimi."

Bunu duyunca kalbim çok kırılıyor. Bir lekeye benzediğim için mi lüzumsuz görüyor beni bu prenses isimli kız? Aslında tam da böyle bir yerden lüzumlu-

yum. Bir sinek olarak bu odada onu yalnız bırakmadığım ve gerektiğinde bir leke olarak bile görünebildiğim için. Bir insanı form değiştirerek ve günlerce tavanda bir lekeymişçesine beklemenin önemi nedir bilir misiniz? Sinek olmasam egzama çıkarabilirdim ben bu ufak odada... Ama işte sinek olmanın kaderi bu. İskambil kâğıtlarında bile sinek, işçi sınıfını temsil eder. Düşünün, iskambil kâğıtlarında bile...

“Adeta bir kenara atılmış, dışlanmış biri gibi hissediyorum... Üstelik burada bana bir prenses gibi davranmalarına rağmen. Yorgunum çok. Dünyaya karşı bilgim yetersiz, deneyimlere açım ama takatim yok. Ne yapsam da tamamlansam, nereye gitsem de kendime bir katman kazandırsam? Sinek gibi yaşayamam...”

Vızıldayacak gibi oluyor ama sonra dinlemeye karar veriyor ve susuyorum. İyice kulak kabartıyorum, başka neler diyeceğine meraklı...

“Geçenlerde ayrılık ölüm gibi, dedi biri. Nasıl ki cenazelerden sonra sevdiklerimizi yalnız bırakmayız, biri aşk acısı çekerken de onu öyle yalnız bırakmamak, arada yoklamak gerekir, dedi. E ben yıllardır aşk acısı çekiyorum, demek isterdim ama yalan. Yok böyle bir şey. İşte tam da bu sebeple o kapıları çalan aşk acizedelerini kıskanıyorum. Ne kıymetli işmiş bu. Ne erdemliymiş aşık olabilmek. Beni de aşk acısı çekiyorum zannederek mi yokluyor acaba bu evdekiler..”

O sırada kapı çalıyor ve içeri sarışın çocuk giriyor. Saçlarını okşuyor kızın ve ona bir şeyler söylüyor. Kapı açık, kaçabilirim. O aralıktan uçup, bir anda yok olabilirim. Salon penceresi açıksa sonsuza dek özgürüm zaten. Yapmalı mıyım?

“Sayın N.T. çıkınca odamdan gözüm tavandaki şu lekeye takılıyor. Hareket etti gibi geldi biraz. Artık halüsinasyon dünyasına geçiş yapıyorum demek ki... Sayın N.T. tuhaf bir adam. Aşk acısı çekiyormuşum da ondan yokluyorlarmış gibi hissettiriyorlar ama aslında tüm acıları çeken ve üstümden geçinen onlar bence. Bir projeksiyon çalışıyor adeta bu evde, hepimiz birbirimize dönüşüyor, iç içe geçiyor gibiyiz. Belki de bu yüzden bir sinek gibi hissediyorum.”

Vızıldayacak gibi oluyor ve son anda nefesimi tutuyorum.

“Bu leke gerçekten hareket ediyor ya da genişliyor. Neeee Teee içeriden bir bez getirir misin bana lütfen? N.T. tüm sarışınlığı ile içeri giriyor ve iyi de bu leke değil ki sinek. Salondaki sinek buraya kaçmış. Ben şimdi haklarım onu, derken elindeki ıslak bezi tavana doğru fırlatıyor.”

Bezin bana doğru geldiğini fark edince son gücümle kendimi bezden uzağa doğru atıyorum ve yavaş yavaş prenses isimli kızın saçlarına doğru düşüyorum. O kadar uzun zaman tavanda hareketsiz kalmışım ki hiç takatim yok, adeta prenses

kızın ruh hâline bürünüyorum. Son gücüm ve son nefesimle, kanadımın birine cereyan yapan ıslak bezle teğet geçmeyi başarıp saçlara iniyorum.

“Sayın N.T. bu işi bile beceremiyor. Saatler, belki de günlerdir leke sandığım sinek saçlarımın arasına giriyor. İğreniyorum. Bir sinek gibi hissederken, sineğe dönüşmek bir kâbus olmalı. Var gücümle bağıriyorum.”

Boğazıma dolanan saçlar arasında nefessiz kalıyor ve bu hayata, anlamak için varımı yoğumu verdiğim bu insancığın saçlarında veda etmeden önce kalan son hâlimle, vızıldıyorum.

(Çığlık ve vızıltı birbirine karışır, ıslak bezden yapabildiği kadar eko yapar.)

Trenler

Özge Öztürk

Öykü

Karşı rayda geliş yönünde duran eski kırmızı bir trene bakıyordu. Gidiş yönünden geçip giden hızlı trenler, onu rahatça görmesini engelliyordu. Uzaktan izledim bir süre. Yanına gittiğimde beni fark etmedi.

- Yanlış yerdeyiz. Bu trenler şehre gidiyor, dedim.

- Biliyorum.

- Kahveni almayacak mısın?

Gözünü trenden ayırmadan elini uzattı ve kahveyi aldı. Diğer eliyle de onu işaret etti.

- Eskiden çok binerdim ben bu trene.

- Evet ben de binmiştim.

- Biliyorum.

- Artık bunlar vakit kaybı. Şimdi bizi İstanbul'a en hızlı götüreni seçiyoruz.

- Evet öyle yapıyoruz.

Sustu. Başını öne eğdi. Hafiften esen bir rüzgâr sarı saçlarını geriye doğru itti. Sanki onu kandırıyormuşum da o da bunu yutmuyormuş gibi bakıp sordu.

- Madem vakit kaybı neden hala çalışıyor bunlar?

- Bilmiyorum, ucuzdur belki. Çalışıyor ama bildiğim çok rötar yapıyor bunlar.

Yüzüne bir hüznün çöktü. Tekrar sustu. Derin bir nefes aldı.

- Neyse, binmiş olmak da güzel. Öğrenciyken bir yolculuğa çıkmıştım. Üç arkadaş kompartımanın camından başımızı çıkarıp dağlara bağırmıştık. Gençlik güzel şey.

Gülümsedim.

- Şimdi de pek yaşlı sayılmazsın.

Yere baktı.

- Sana göre evet.

Sustuk. Bu söz benden çok onu acıtıyor gibiydi.

- Şimdi binilmez yani bu trenlere?

- Binilmez demeyelim de gideceğin yere zamanında gidemezsin.

- Yani istediğimi yapmakta özgür müyüm?

- Sorman bile hata. Gidelim mi?

Duymazlıktan geldi.

- Ama tren denince ben hep bu kırmızı olanı hatırlarım.

- E tabi normal. Hadi, treni kaçıracamız.

- Hiçbir şeyi kaçırmayız. Daha zaman var biraz daha oturalım.

Dudakları titriyordu, kabanının yakasını kapattı.

- Üşüdün, dedim.

Atkımı çıkarıp boynuna sardım. Kahveyi çöpe attım. Önünde eğildim, gözlerine baktım.

- Hadi gidelim İlke. Ancak buluruz trenimizi.

Gülümsedi, elinin tersiyle sakalımı okşadı. Geldi benimle. Vagona yerleştik. Dalgındı, bazı anlarda etrafa bakıyor sonra karanlığına geri dönüyordu. Bir zamandır içinde bir alev vardı ama şu son günlerde her şeyi alev almış gibiydi. Camdan dışarı bakarken bir anda bana döndü.

- Yani yanlış trendi o diyorsun.

- Asla. Yanlış diye bir şey yoktur. İstersen gidebilirsin onunla. Sadece arzu bir süre sonra uçar gider diyorum.

- E tamam işte lafı gidilmez demeye getiriyorsun.

- Hayır. Gidersen olabilecekleri söylüyorum.

- Sen bu yedi yıllık evliliğimiz süresince hiç binmek istemedin mi o trene?

- Hayır. Ama senden önce olmuştu.

- Olduğunda ne yaptın?

- Ben platonik yaşadım daha çok. Bu duyguları üretken işlere aktarmayı biliyorum.

- Ben niye yapamadım?

- Senin güçlü arzuların var, aynı kişiler değiliz.

- Belki de arzu değildir bu yaşadığım, nereden biliyorsun?

- Bu ihtimal dahilinde. Çünkü sen sevgiyle acımayı karıştırırsın.

Bozuldu biraz.

- Belki dedim, dedi.

- Şu lezbiyen kadını hatırlasana...

İlk defa başını trendeki diğer yolculara çevirdi. Yumuşak sesini iyice alçalttı.

- Ne ilgisi var şimdi onunla?

- Aynı şey. Nasıl üzülmüştün. Yapabilseydin, ona yardım etmek için yatarydın onunla.

- Aynı şey değil bu. O kadar emin olma.

- İhtimal dahilinde dedim zaten.

- Bilmiyorum. Belki bu kadar geç fark etmeseydim bu kadar kötü olmayacaktım.

- Her şeyi gören sen, bir adamın sana âşık olduğunu göremedin mi?

- Bu kadar derin bir şey olduğunu göremedim. Basit bir beğeni diye geçiştirdim.

- Bak işte suçluluk duyuyorsun onu incittiğin için.

- Evet. Ama bu değil beni etkileyen. Birçok şeyi göze alarak kendini ortaya koyma cesaretini gösterdi. Bu zordur.

- Fütursuzluk. Bu mu?

Yüzü değişti. Gülümsedi. Oyun oynamaya başlayan bir çocuğun heyecanı yerleşti yüzüne.

- Ne yaparsa içine biraz beni katıyor, unuttuğum heyecanlar bunlar.
- Son dört senedir sadece çalıştığın için unutmuş olabilir misin?
- Gerçekten acı çekiyor, gözlerinde gördüm.
- Onda kendimi sevdim diyorsun.
- Hayır bundan ibaret değil.
- Kendini açıkça ortaya koydu dedin az önce. Nasıl görmedin o zaman?
- Bilmem, belki bastırdım. Belki seni kaybetmek istemediğim başka bir arzuya kapadım kapımı.
- Ama bu mümkün değil gördüğün gibi.
- Kendin az önce arzu uçucudur demedin mi?
- Evet dedim ama uçması için konması gerekir. Bir de sen kendine engeller yarattın ya şimdi. Hâlbuki seni engellediğim filan yok.
- Durdu yüzüme baktı.
- Sen benden ayrılmak için fırsat kolluyordun galiba. Sürekli beni ona itiyorsun.
- Hayır. Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum.
- Gözleri doldu tekrar.
- Olma, dedi. Eskiden olduğun gibi ol.
- Ne diyordu şarkıda? Aşıkların konuştuğu gibi konuş benimle.
- Sana hala aşığım zaten.
- Beni ilk sevdiğin zamanları hatırla.
- Üzgünüm, onlar o zamanlarda kaldı.
- İstedliğini alamayan bir çocuk gibi başını çevirdi. Teselli etmeye çalıştım.
- Seni seviyorum ama her şey şekil değiştirir. Alış buna.
- Alışamıyorsam?
- Alışsın. Zaman herkese nasıl yaşaması gerektiğini öğretir. Tabi bir düzeni devam ettirmek istiyorsan.
- Bir düzen diye bir şey yok bence. Sen de bunu kabul et o zaman.
- Neyi?
- Söylüyorum ya işte. Kaos var. Kaosun içinde hayatta kalmak için işte tunduğun dallar var, onlara düzen diyorsun.
- Gözünden süzülen yaşları sildi.
- Evlilik trenine binmeyi sen istedin, dedim.
- Evet biliyorum. İyi ki evlendim. Yine olsa yine yapardım.
- Gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Silmeyi bıraktı.
- Senin bu katılığın yüzünden yaşıyorum bunları biliyorsun değil mi? En zayıf yerimden, hiç olmayacak kişilerden vuruluyorum.
- Bir suçlu mu arıyorsun?
- Ne yapayım ben de böyle bir kadını. Hissettiğimi söylemeden edemiyorum. Beni de böyle kabul etsin dünya...
- Gülümsedim.
- Kimse sana kızmıyor. Dürüstlüğünü her zaman sevmişimdir.
- Ama ben başka birini arzuladığım için kendimi suçluyorum.

- Doğru olma ihtiyacı kaba bir aklın işaretidir.
 - Gerçekten çekemeyeceğim şu an senin Camus'nü.
 - Ne yapmamı istiyorsun İlke? Bir şey yaşıyoruz ve ben seni anlamaya çalışıyorum.
 - Her zaman her şeye dışardan bakılmaz.
 - Sen de içinde olsaydın içinden bakardık.
 - Entelliğimizin Allah belasını versin sevgilim.
 - Yemedi mi? Bazı yollarda yürümek zordur.
 - Yolumuzun da yoldan çıkarılanların da arzumuzun da...
 - Sen zaten yolda değildin. Bir sakın ol o yüzden.
 - Sakinliğimizin de parmağımızdaki yüzüğün de bizi birleştiren tüzüğün de damatların, gelinlerin onları alkışlayan ellerin de...
 - Büyü artık. Aynı anda birden fazla trene binemezsin.
 - Trenlerin de trenleri icat edenlerin de onlara binenlerin, binmeyenlerin, gözümünden süzülenlerin de hangi birini sayayım, o düzen düzen dediğin şeyin filan hep Allah belasını versin!
- Sustum. Sustu. Bir süre sessizce ağladı. Sonra indik trenden, çoktan gece olmuştu. Uzun bir taksi yolculuğundan sonra eve vardık. Salona girdi, bir mum yaktı, yorgunca kanepeye uzandı. Yalnız uyumaktan korkardı. Kanepenin kenarına oturdum. Uyku sarhoşuydu.
- Ne huzurlu evde olmak, dedi.
- Gülümsedim. Bir battaniyeyle üzerini örttüm.

